

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Η ζωή μου,
τη δεύτερη φορά

ΚΕΔΡΟΣ

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή της συγγραφέως.

Παναγιώτα Παρασκευοπούλου: *Η ζωή μου, τη δεύτερη φορά*

ISBN 978-960-04-4869-6

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Βάσω Παπαχρήστου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Παναγιώτα Παρασκευοπούλου, 2017

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2017

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Οι ιστορίες που δεν σε αφήνουν να τις ξεχάσεις,
όσος καιρός και αν περάσει,
είναι οι ιστορίες που έχουν κάτι να πουν.*

Σε πλάνη

Είχα πει πως δεν θα ξαναρχόμουν, αλλά να με πάλι εδώ, να κοιτάζω το ρολόι μου και να παίζω νευρικά με τα δάχτυλά μου. Δεν πειράζει. Σε δέκα λεπτά τελειώνει η συνεδρία, θα ανοίξω την τσάντα μου, θα πληρώσω και θα εξαφανιστώ στην πόλη.

Είμαι τετράγωνο μέσα σε κύκλο. Είμαι κύκλος μέσα σε τετράγωνο. Είμαι όλα τα σχήματα του κόσμου μαζί. Είμαι αυτό που δεν θα 'πρεπε να ήμουν και αυτό που είμαι τελικά. Ερωτευμένη και δοσμένη σε κάτι που δεν υπάρχει, και, αν υπάρχει, δεν ξέρω πού βρίσκεται.

Λέω ψέματα στο κορμί μου πως δεν σε έχει ανάγκη.

Είμαι μικροσκοπική ζωγράφος που ψάχνει τον εαυτό της σε μισοτελειωμένους πίνακες. Ένα πινέλο τρυπάει το στομάχι μου και το γεμίζει χρώματα. Γυρεύω τα μάτια του δίχως εκείνος να βλέπει, γυρεύω τα χέρια του δίχως να μπορεί να με αγγίξει. Είμαι θαυμαστικό

στα λόγια του που δεν ακούγονται πια. Θυμώνω μαζί του και μου 'ρχεται να του χιμήξω με βάνουσες λέξεις που πονάνε μόνο τους εραστές. Και επιμένω, ξεχνάω πως είναι απλώς σκιά και ένα σημείωμα καρφισωμένο σε τριαντάφυλλο.

Ο ψυχολόγος με κοιτάζει με αίσθημα οίκτου και αδιαφορίας συγχρόνως. Ντρέπομαι. Δεν θέλω να ξανάρθω.

«Πότε θα τα ξαναπούμε; Βολεύει την επόμενη Τετάρτη, ίδια ώρα;» ανοίγει την ατζέντα του και ελέγχει το πρόγραμμά του.

Αναγκάζομαι να απαντήσω.

«Ναι, θα είμαι εδώ την επόμενη Τετάρτη, ίδια ώρα».

Δεν θυμάμαι πότε ξεκίνησε αυτός ο πόνος, αυτός ο καβγάς με τον εαυτό μου, ούτε πότε σκαρφάλωσε μέχρι την καρδιά. Ξύπνησα και τον βρήκα εκεί. Και ήταν τόση η ορμή του που δεν μπόρεσα να τον σταματήσω. Δεν πίστευα ποτέ στους ψυχολόγους, «είναι για τους αδύναμους», συνήθιζα να λέω. Λάθος.

Σηκώνομαι και κατευθύνομαι προς την πόρτα. Μόλις αγγίζω το πόμολο, με διαπερνάει ρίγος απόγνωσης.

«Τι τρέχει; Δεν αισθάνεσαι καλά;» ο γιατρός με στηρίζει να μην πέσω.

«Καίριο πλήγμα», ψιθυρίζω.

«Τι είπες;» προσπαθεί να καταλάβει.

«Καίριο πλήγμα», επαναλαμβάνω και κλείνω πίσω μου την πόρτα.

Βγαίνω έξω γρήγορα. Ο καιρός είναι ζεστός. Η αφιλόξενη άσφαλτος εισχωρεί στο δέρμα και μου λιώνει τα πέλματα. *Πρέπει* να μου τα λιώσει, αλλιώς πώς θα καταλάβω τι μου συμβαίνει; Δεν έχω δύναμη να ξεριζώσω τις σκέψεις μου και έτσι τις αφήνω να αλωνίζουν στο αίμα μου. Χρειάζομαι επείγοντως μετάγγιση. Πρέπει να αλλάξω αίμα – αλλιώς δεν θα πάψω να σκέφτομαι.

Ανεκπλήρωτα όνειρα

Από μικρή μού άρεσε να ονειρεύομαι, έπλαθα ιστορίες και άφηνα να γεμίζουν τις μέρες μου. Πιο πολύ, όμως, μου άρεσε να χαζεύω τον ουρανό.

«Μαμά, να σε ρωτήσω κάτι; Πού πάνε τα αστέρια το πρωί;»

«Κοιμούνται πίσω από τον ήλιο γιατί είναι κουρασμένα».

«Και γιατί δεν κουνιούνται ποτέ;»

«Αφού είναι κολλημένα στον ουρανό».

«Και πώς λάμπουν τόσο πολύ;»

«Αφού είναι διαμάντια».

«Σαν το δαχτυλίδι σου;»

«Ναι, σαν το δαχτυλίδι μου».

«Και, αν τα τραβήξουμε δυνατά, ξεκολλάνε;»

«Αν τα τραβήξουμε δυνατά, ξεκολλάνε, αγάπη μου».

«Πότε θα μου ξεκολλήσεις ένα αστέρι;»

«Θα το κάνω όταν κοιμάσαι και θα σ' το φέρω».

«Μα άμα κοιμάμαι, πώς θα το δω;»

«Θα το βρεις το πρωί, δίπλα στο κρεβάτι σου».

Υπόσχεση η οποία έμεινε ανεκπλήρωτη, μαζί με μια μητέρα που βγήκε στις μύτες από το δωμάτιο και από τη ζωή μου, λίγα χρόνια αργότερα. Μόλις ένωθα να απομακρύνεται, αναπηδούσα στο κρεβάτι και, προσέχοντας μη με αντιληφθεί, κολλούσα τη μύτη μου στο παντζούρι που μύριζε τη δροσιά της νύχτας, προσπαθώντας να προσαρμόσω την κόρη του ματιού στο άνοιγμα της γρίλιας. Μα το άνοιγμα ήταν πολύ στενό, μόλις που μπορούσα να διακρίνω ένα αιχμάλωτο κομμάτι ουρανού που πάσχιζε για ελευθερία.

Μια νύχτα παρατήρησα έναν μικρό σπινθήρα που φεγγοβόλουμε ασταμάτητα. Κάρφωσα το βλέμμα επάνω του και το παιδικό μυαλό δημιούργησε το πρώτο του παραμύθι. Ο μικρός σπινθήρας ήταν αστέρι και το ονόμασα *Το Δικό μου Αστέρι*. Εκεί ζούσε ο Μπου, ένα αγόρι στην ηλικία μου. Ανταλλάξαμε αμέσως πληροφορίες, του συστήθηκα ως Εμμέλεια, επτά ετών, μαύρα μαλλιά, καστανά μάτια και μοβ καλοκαιρινή πιτζάμα. Με ρώτησε για τους γονείς μου, του είπα πως ο πατέρας μου ήταν δικηγόρος και η μητέρα μου νεράιδα, η μόνη που μπορούσε να ξεκολλήσει αστέρια από τον ουρανό. Ήθελα κι εγώ να μάθω για τους δικούς του.

Είπε πως ήταν ορφανός, ένας ορφανός εξωγήινος, και πως έμενε μαζί με τα αδέρφια του σ' εκείνο το αστέρι από όπου μπορούσαν με ειδικά τηλεσκόπια να βλέπουν τη Γη. Δεν αργήσαμε να γίνουμε οι καλύτεροι φίλοι και να αφηγούμαστε ο ένας στον άλλον ιστορίες από τη ζωή μας.

Η αγαπημένη μου ήταν για τον κηπουρό μας, τον κύριο Στέφανο. Καθόμουν δίπλα του, συνήθως την ώρα του κολατσιού, και τον άκουγα να μονολογεί. Ξαφνικά, ένα πρωινό, από κάποια παράξενη ανάγκη, άρχισε να μου εξιστορεί τα παιδικά του χρόνια, από πού ξεκίνησε και πώς κατέληξε να γίνει κηπουρός. Παιδιά δεν είχε, ούτε παντρεύτηκε ποτέ, όνειρό του ήταν να γίνει δάσκαλος. Δεν κατάφερε να το εκπληρώσει.

«Ήμουν πολύ φτωχός και έτσι δεν πήγα ποτέ σχολείο να μάθω γράμματα», είπε με παράπονο.

«Γιατί;» απόρησα.

«Τα χρόνια εκείνα μόνο τα πλούσια παιδιά πήγαιναν σχολείο. Τα υπόλοιπα βοηθούσαμε τους γονείς μας».

«Έχεις αδέρφια;» συνέχισα.

«Έχω».

«Πόσα;»

«Η μητέρα μου γέννησε έντεκα παιδιά, μα της έμειναν τα έξι».

«Τι έπαθαν τα άλλα;» ρώτησα με αφέλεια.

«Αρρώστησαν από την πείνα και πήγαν στον ουρανό να τους ταΐσει ο καλός Θεούλης. Όταν δεν τρως ψωμί, δεν ζεις για πολύ», έσκυψε το κεφάλι αμήχανα και προσποιήθηκε πως σκάλιζε το χώμα.

«Δεν είχατε ψωμί να φάτε;» μου φάνηκε εξωπραγματικό.

«Τίποτα δεν είχαμε να φάμε. Γι' αυτό και όταν έγινα δώδεκα χρονών, ο πατέρας μου με έστειλε να μείνω με τους θείους μου στην Αθήνα, είχαν έναν μεγάλο φούρνο. Εκεί δούλεψα ως τα δεκαοχτώ».

«Τουλάχιστον, εκεί θα είχες ψωμί να φας!» τον παρηγόρησα.

«Ναι, αλλά η δουλειά στον φούρνο δεν μου άρεσε καθόλου. Μια μέρα έκαψα κατά λάθος ένα καρβέλι και ο θείος μου θύμωσε τόσο, που λίγο έλειψε να με διώξει. Πικράθηκα πολύ, έτσι εξαφανίστηκα για δύο μέρες».

«Και μετά;»

«Μόλις επέστρεψα, ο θείος μου με είχε αντικαταστήσει κιόλας, όμως η θεία μου με λυπήθηκε και με γνώρισε στον δήμαρχο της περιοχής, είχε έναν κήπο γεμάτο τριαντάφυλλα. Εγώ τότε δεν ήξερα τίποτε από τριαντάφυλλα, μα σιγά σιγά έμαθα να τα φροντίζω και τα αγάπησα πολύ, όπως με αγάπησαν και εκείνα. Τα τριαντάφυλλα νιώθουν τα πάντα, όπως εμείς οι άνθρωποι, χαμογελάνε όταν τους χαμογελάς, σε τρυπάνε

όταν τα κόβεις. Σε δύο χρόνια έγινα ο καλύτερος κηπουρός της περιοχής, δεν με έφτανε κανείς».

«Δεν είσαι ο καλύτερος κηπουρός της περιοχής, είσαι ο καλύτερος κηπουρός του κόσμου!» γέλασα και τον αγκάλιασα.

Από μικρή ένιωθα τον πόνο των ανθρώπων, μου καθόταν κόμπος στον λαιμό. Δεν μου άρεσε να βλέπω κανέναν να υποφέρει. Και τότε αποφάσισα να του μιλήσω για τον Μπου. Ήμουν σίγουρη πως κάτι τέτοιο θα του έφτιαχνε το κέφι και θα τον έκανε να ξεχάσει το παρελθόν.

«Θέλεις να μάθεις τι θα γίνω όταν μεγαλώσω;» του έκλεισα το μάτι και σηκώθηκα όρθια για να προσδώσω κάποια επισημότητα στην ανακοίνωσή μου.

«Τι θα γίνεις, μικρή μου δεσποινίς;» ο κύριος Στέφανος ανασήκωσε τα φρύδια.

«Ζωγράφος».

«Γιατί;» με κοίταξε εξεταστικά.

«Πρώτον, γιατί είναι και η μαμά μου. Δεύτερον, πώς αλλιώς θα ζωγραφίσω τον Μπου;»

«Ποιος είναι ο Μπου;»

«Ο καλύτερός μου φίλος».

«Κάθεστε μαζί στην τάξη;»

«Όχι, ο Μπου δεν πάει στο σχολείο μου».

«Και σε ποιο σχολείο πάει;»

Μου έριξε μια ματιά λες και ανησυχούσε για κάτι.

«Δεν πάει σε κανένα σχολείο».

«Και πού τον γνώρισες τον φιλαράκο σου, άμα δεν είναι από το σχολείο;»

«Δεν μένει εδώ».

«Και που μένει;»

Κόμπιασα.

«Σ' ένα αστέρι! Εκεί, στον ουρανό. Στο *Δικό μου Αστέρι*».

«Α, έτσι, λοιπόν. Γι' αυτό θέλεις να γίνεις ζωγράφος;» χαμογέλασε ανακουφισμένος κάτω από τα μουστάκια του.

«Ναι, γι' αυτό», αποκρίθηκα με στόμφο.

«Και πού είναι τώρα το αστέρι σου; Γιατί δεν το βλέπω;»

«Δεν το βλέπεις γιατί δεν έχει νυχτώσει ακόμη. Κάθε βράδυ, ο Μπου έρχεται και με βρίσκει μέσα από το παντζούρι. Μου λέει τα νέα του κι εγώ τα δικά μου. Απόψε θα μιλήσουμε για σένα, τον καλύτερο κηπουρό του κόσμου!»

«Καλά, όταν ξαναμιλήσεις με τον φιλαράκο σου, δώσ' του χαιρετισμούς από μένα και ρώτησέ τον μήπως χρειάζονται κανέναν εκεί πάνω να τους κλαδεύει τα σύννεφα», γέλασε και σηκώθηκε να συνεχίσει τη δουλειά του.

Κάθισα για αρκετή ώρα μόνη μου περιμένοντας να πέσει ο ήλιος. Ήρθε το απόγευμα, ύστερα απλώθηκε η νύχτα, μέχρι που τη ρούφηξε το επόμενο ξημέρωμα για να περάσει και αυτό, μαζί με τις μέρες, τους μήνες, τα χρόνια που κύλησαν σαν μετάξι πάνω στο σώμα μου, στις ιστορίες μου, και με έφεραν στην εφηβεία.

Ο Μπου χάθηκε γλυκά και αθόρυβα από τη ζωή μου. Τον αντικατέστησα με έρωτες που μυρίζουν ενηλικίωση και ακουμπούν τις κουρασμένες ράχες τους στις πλάτες μας όσο μεγαλώνουμε. Το παντζούρι γκρεμίστηκε και τη θέση του πήρε μια αλουμινένια μπαλκονόπορτα, με βαριά ρολά τελευταίας τεχνολογίας. Αυτές οι αλλαγές – πώς μας γδέρνουν την καρδιά.

Όλα για πρώτη φορά

Στα δεκαέξι έκανα έρωτα με ένα αγόρι δύο χρόνια μεγαλύτερό μου. Μόλις δώσαμε το πρώτο μας φιλί, με ρώτησε αν το «είχα κάνει» ποτέ. Του είπα όχι. Τότε με ρώτησε αν θα 'θελα να είναι αυτός ο πρώτος μου. Δεν του απάντησα. Την επόμενη εβδομάδα με πήρε τηλέφωνο και μου πρότεινε να πάμε σε ένα ξενοδοχείο στο Παγκράτι, για να μείνουμε οι δυο μας, αν το 'θελα κι εγώ. Το σκέφτηκα για λίγα δευτερόλεπτα και είπα:

«Το θέλω, ναι».

«Ποιο; Πες μου».

«Αυτό που μου πρότεινες. Να πάμε σε ξενοδοχείο, να είσαι ο πρώτος μου. Το θέλω, ναι».

Κλείσαμε το τηλέφωνο χωρίς να πούμε τίποτε άλλο.

Δύο μέρες μετά, σχεδίασα τη μεγαλύτερη κοπάνα που είχε γίνει ποτέ στο σχολείο μου. Έσκαψα μια τρύ-

πα, βαθιά ίσαμε ένα μέτρο, και έκοψα το συρματοπλέγμα για να περάσω από την άλλη πλευρά. Το ραντεβού μας είχε κλειστεί για τη μία το μεσημέρι. Θα με περίμενε με το μηχανάκι του απέναντι από το πάρκινγκ των σχολικών λεωφορείων. Τα νύχια μου είχαν μαυρίσει ως το κόκαλο από το σκάψιμο και τα δάχτυλά μου είχαν πρηστεί, όμως δεν σταματούσα με τίποτα. Μόλις τα κατάφερα και η κάτω άκρη του συρματοπλέγματος ξεπρόβαλε μπροστά μου, έβγαλα αστραπιαία από την τσάντα μου το ειδικό ψαλίδι που είχα κλέψει από την αποθήκη του πατέρα μου και με τη βοήθεια του Περικλή, του κολλητού μου, έκοψα το ατσάλινο πλέγμα δημιουργώντας ένα κενό όσο ακριβώς χρειαζόταν για να χωρέσει ένα σώμα. Μόλις ο Περικλής συνειδητοποίησε πως τα είχα καταφέρει, κινήθηκε προς τα πίσω.

«Εγώ την κάνω. Αν μας πιάσει ο διευθυντής, καήκαμε. Δεν έχω όρεξη να το μάθει η μάνα μου. Ξέρεις πώς είναι».

«Σιγά μην το καταλάβει», είπα γελώντας.

«Θα το καταλάβει μια χαρά. Θα μας καρφώσει ο αποουσιολόγος».

«Λες βλακείες! Ξεχνάς πως με γουστάρει και μου κάνει πλάτες;»

«Αν μάθει γιατί έκανες κοπάνα, θα σταματήσει να σε καλύπτει».

«Υποσχέθηκες ότι θα έρθεις μαζί μου μέχρι το πάρκινγκ!» είπα θυμωμένα.

«Άλλαξα γνώμη. Στο κάτω κάτω, τι με θες; Να σου κρατάω το φανάρι μέχρι να έρθει ο δικός σου; Και αν με δει κάνα μάτι; Με τίποτα. Την κάνω».

Ο τόνος του ήταν απόλυτος, κατάλαβα πως δεν μπορούσα να τον πείσω. Έτσι, κατέφυγα στην έσχατη λύση.

«Δεν είσαι φίλος!» κλαύτηκα.

«Καλά, καλά. Πάρε με το βράδυ να μου πεις πώς πήγε», είπε και απομακρύνθηκε.

Και μόνο η αίσθηση πως θα ανέβαινα στο μηχανάκι ενός αγοριού δύο χρόνια μεγαλύτερου από μένα, με προορισμό ένα άγνωστο ξενοδοχείο στο Παγκράτι όπου θα έκανα έρωτα για πρώτη φορά, με τρόμαξε και σκέφτηκα να το ακυρώσω. Μα ο φόβος γρήγορα μετατράπηκε σε αδρεναλίνη, που με τη μορφή φιδιού γλίστρησε πάνω στα πόδια μου, ανέβηκε προς το στομάχι και με κατηγόρησε: «Είσαι δειλή! Αφέσου! Θα είσαι το μοναδικό κορίτσι στην τάξη που θα έχει κάνει έρωτα!» Υπό την περίπτωση, ακολούθησα τις οδηγίες του φιδιού και ως σύγχρονη Εύα σύρθηκα προσεκτικά κάτω από το συρματοπλέγμα. Περνώντας από την άλλη πλευρά, άρχισα να τρέχω σαν αστραπή ρίχνοντας φευγαλέα βλέμματα πίσω μου. Το μόνο που πρόλαβα

να διακρίνω ήταν η σκυφή σκιά του Περικλή, καθώς επέστρεφε στην τάξη.

Βρεθήκαμε αγκαλιά σε ένα στενό κρεβάτι με κρύα σκεπάσματα. Οι τοίχοι του δωματίου ανέδιδαν μια παράξενη μυρωδιά τοιγάρου, ανακατεμένου με ιδρώτα. Αναρωτήθηκα πόσοι πελάτες να είχαν περάσει από αυτό το δωμάτιο, πόσοι να είχαν κυλιστεί στα ίδια σετόνια, μαθητές, φοιτητές, παράνομα ζευγαράκια, ίσως και πόρνες. Έβγαλα μόνη μου τα ρούχα, δίχως βιασύνη, και τον άφησα να με παρατηρεί. Έμοιαζε με διψασμένο σκυλί που περιμένει το αφεντικό του για να του βάλει νερό. Τα προκαταρκτικά δεν κράτησαν και πολύ, οι κινήσεις μας ήταν εντελώς μηχανικές, τον άφησα να μπει γρήγορα μέσα μου παίρνοντας βαθιές ανάσες ώστε να μην πονέσω. Προσπαθούσα να παίρνω τις σωστές στάσεις για να μη φανώ άσχετη. Λίγες σταγόνες αίμα κύλησαν πάνω στο εσώρουχό μου. Εκείνος ήθελε να το κάνει να κρατήσει περισσότερο, μάλλον για να με ευχαριστήσει, αν και εγώ ένιωθα απίστευτη βαρεμάρα ήδη από τα πρώτα πέντε λεπτά, ήθελα μόνο να τελειώνει.

Μόλις ολοκλήρωσε, γύρισε απότομα το πρόσωπό του στο δικό μου.

«Σου άρεσε;» ρώτησε με ύφος που υπονοούσε: «Δεν υπάρχει περίπτωση να μη σου άρεσε».